

HIRDETÉSEK

- ❖ Istentisztelet Akarattyan vasárnap 9-kor a Könyvtárban (Iskola u.)
- ❖ Istentisztelet Kenesén vasárnap de. fél 11-kor a templomban
- ❖ Gyermekestisztelet Kenesén vasárnap fél 11-kor a Gyül. teremben
- ❖ **ADVENTI ESTÉK: hétfőtől péntekig 17 órakor** a Gyülekezeti házban

- ❖ **Adventi könyvvásár.** Megérkezett a jövő évi Bibliaolvasó Kalauz, Képes Kálvin Kalendárium és Falinaptár. Ezeken kívül kaphatók keresztény könyvek, karácsonyi ígés képeslapok, ígés naptárak a Gyülekezeti teremben. Érdeemes körülnézni!

ADVENTI ESTÉK

December 7-11.

Hétfőtől péntekig
minden nap
17 órakor

a református gyülekezeti
házban (Táncsics M. u. 13.)

Szeretettel hívunk
mindenkit, hogy az ige
körül, csendességgel,
közös énekléssel,
zene és versek
segítségével
készülhessünk az
ünnepre!

Balatonkenesei Református Egyházközség

8174 Balatonkenese, Táncsics M. u. 13. Tel.: 88-481 348. E-mail: refkenese@gmail.com
<http://refkenese.extra.hu>

Lelkészek: Németh Péter (30-377 9033) és Némethné Sz. Tóth Ildikó (30-444 7399).
Gondnok: Gerner János.

Lábam előtt

Mécses

a Te igéd

Kenesei és akarattyai református igehirdetések * 2009. december 6.

Olvasmány: Római levél 4,16-25

Alapige: Római levél 4,18.20-21

„Reménység ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz, ahogyan megmondattott: „Ennyi lesz a te magod!” ... Isten ígéretét sem vonta kétségbe hitetlenül, sőt megerősödött a hitben dicsőséget adva Istennek, és teljesen bizonyos volt afelől, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni.”

Az elmúlt időszakban ahányszor csak szóba jött különféle beszélgetések során, hogy „itt van mindjárt az advent”, ez szinte kizárólag olyan reakciókat szült: Te jó ég, igen, „itt van már a nyakunkon”, még ez is kell, még az is kell, és mindjárt itt van a karácsony is...

Ha kicsit a szavak mögé hallgatunk, hogy milyen képet vetítenek, bizony el is szomorodhatunk ezen. Hát az advent olyasmi lenne, ami fenyeget minket? Ami a „nyakunkon van”? Terhet jelent? – Nem, nem, nem. Ez így biztos, hogy nem jó. Ne engedjük, hogy ez a kép eluralkodjon rajtunk, tegyük meg mindent ellene.

Az advent egészen másra adatott. Hogy mire, azt megtudhatjuk pl. a mai igéből. Ez Ábrahámot a hit példaképének állítja, de nyugodtan nevezhetjük őt az adventi ember példaképének is! Miért? Mert ahogy a hit embere, úgy az adventi ember is előre tekint! A REMÉNYSÉGBŐL ÉL!!

Van itt egy érdekes kifejezés, amivel Ábrahámot jellemzi az apostol: „**reménység ellenére reménykedve hitte...**” Vajon mit akar ez jelenteni? A régebbi Károliban ez úgy szerepel: „reménységnek felette, reménység alatt hitte...” Vagyis minden remény fölött, reménységen túl! Amikor minden remény elszáll, ő mégis reménységben maradt! Na és hogy csinálta ezt? Úgy, hogy „**Isten ígéretét nem vonta kétségbe**”, hanem „**teljesen bizonyos volt abban, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni**”.

Talán mi, igehallgatók most azt mondjuk: de hát mi is hisszük ezt! Amit Isten megígér, azt tényleg meg is tudja tenni. Igen, de jól vigyázzunk: Ábrahám ezt az életével hitte! Neki ez nem valami elmélet volt, amit végighallgatott, és rábólintott. Neki ezekre az ígéretekre rá kellett tennie az egész életét! Neki konkrétan lépéseket kellett tennie, ő ezek alapján döntött, cselekedett, felállt és elindult!

Csak gondoljunk bele kicsit az ő esetébe! Vajon milyen reménysége, milyen kilátásai voltak pl. akkor, amikor egyszer csak ott kellett hagynia otthonát, mert Isten egy másik hazát ígért neki? Egy ígélet alapján összepakolni mindent, és elindulni? Vajon mi megtettük volna az ő helyében? Vagy mit remélhetett, amikor azt kapta, hogy fia fog születni, holott ez biológiai képtelenség volt a kora miatt? Vajon mi az ő helyében vártuk volna azt a gyermeket?

Ábrahám ezekben a helyzetekben is biztosnak maradt az ígéletben! Amint a reménység ősi szimbóluma, a horgony is ábrázolja ezt, ő ennyire erősen tudott belekapaszkodni Isten szavába. Pedig emberileg botorságnak tűnhetett az egész. Ezek legalább annyira képtelen helyzetek voltak, mint az, amikor Noé hatalmas hajót épített a szárazföld kellős közepén. Ki is gúnyolták érte.

Mégis, nekünk látnunk kell, hogy ilyen a hívő ember helyzete, **ilyen az adventi ember**. Reménység ellenére is – a reménységben megmarad. Reménységben él. Ezért példa nekünk ebben az időben is Ábrahám. Mert az advent erre adatik, hogy előre forduljunk, remélni tanuljunk, Isten ígéreteit befogadjuk; mert az advent a hozzánk érkező Úr felé fordít minket.

Ábrahám hozzánk beszél, és kérdez. Megkérdezi, hogy milyen kilátásaink vannak. Milyenek a körülményeink, és milyen reménységünk van?

Akár panaszkodhatnánk is neki, hiszen nem jók a körülmények. Mindig kevesebb a pénz és több a teher. Mindig újabb feszültségek nehezede nek ránk. Mindig jön valami, ami miatt csalódhatunk másokban.

Ő azonban a példájával most azt üzeni: Neki egyetlen életfilozófia jött be minden esetben. Ez pedig az, hogy nem vonja kétségbe, amit Isten ígért. Minden reményen túl is megmarad a teljes bizalomban.

És van itt még egy fontos üzenet, amit ki kell emelnem. Ha eddig azt hittük, hogy itt Ábrahám mint valami hős, mint szuperember szerepel, akkor ezt most gyorsan oszlassuk el.

Hát vajon Ábrahám olyan emberfeletti képességekkel rendelkezik, hogy minden ellenére is tudott remélni? Vajon egyedül kellett neki végigfutni az élet versenypályáját? És nekünk vajon egyedül kell végigfutni?

Egy történetet szeretnék ehhez felolvasni. Az 1992-es Barcelonai Nyári Olimpián az atlétika történetének legmegrendítőbb jelenete játszódott le.

A brit Derek Redmond egész életében arról álmodott, hogy egyszer aranyérmet nyer 400 méteres síkfutásban. Álma elérhető közelségbe került, amint a startpisztoly eldördült a barcelonai elődöntőben.

Élete nagy versenyét futotta, részeredménye a legjobb volt, és már látta maga előtt a célvonalat. Akkor hirtelen éles fájdalom hasított a lábába, lelassult, majd lerogyott a földre: jobb térdszalagja elszakadt. Miközben az orvosi segítség közeledett, Redmond nagy kínlódás árán felállt. „Állati ösztön volt” – vallotta később. Egy lábon ugrálva elindult, és egy örült kísérletet tett, hogy befejezze a versenyt.

Ahogy a célegyeneshez ért, egy nagydarab, pólóba öltözött férfi a biztonsági őrt félrelökve odarohant Redmondhoz és átkarolta. Derek édesapja volt az. „Nem kell ezt végigcsinálnod” – mondta fájdalomtól eltorzult arcú fiának. „De igen!” – felelte Derek. „Na jól van, akkor együtt befejezzük.” Úgy is tettek. A biztonsági embereket úgy kellett lerázni. A fiú az apjába kapaszkodott, és Derek futósávjában maradvá végigsántikálták a pályát a 65 ezres tömeg előtt. Az emberek felálltak, éljeneztek és sírtak. Mivel a célvonalon áthaladt, nevét nem törölték: Utolsóként, de célbaért!

Minderről számtalan cikk, fotó és filmfelvétel készült, én is megtaláltam és megnéztem az interneten egy rövid film összeállítást a megkapó jelenetről.

Ez a történet akár bennünket is mintázhat: A botlásainkat, a szakadásainkat, a lerogyásainkat és erőtlenségünket. Reménytelen helyzeteinket.

De mintázza azt is, hogy ugyanígy jön oda mellénk a mi Atyánk. És végigcsinálja velünk a pályát, és mi célhoz érünk...

Az idei adventet ismét arra kapjuk, hogy közelebb engedjük magunkhoz Istenünket. Hogy megtaláljuk Őt a csendben, az ígében, az adventi eseményekben, mert Ő közeledik felénk.

(Elhangzott: 2009. november 29-én)